

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 1984. augusztus 26.
(vasárnap)**

Cseri Kálmán

HA ISMERNÉD AZ ISTEN AJÁNDÉKÁT...

Lekció: Jn 4,3-15

Alapige: Jn 4,10

„Jézus így felelt neki: Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki ezt mondja néked: adj innom, te kérted volna őt, és adott volna néked élő vizet.”

Imádkozzunk!

Kérünk, Urunk, teremts bennünk most olyan csendet, hogy képesek legyünk meghallani halk és szelíd szavadat. Kérünk, hogy ajándékozz meg Szentlelkeddel, hogy tudjunk imádkozni hozzád.

Olyan könnyen elsodródunk tőled, olyan sok minden történt a múlt héten is, ami nem közelebb vitt hozzád, hanem talán szembefordított veled. Annyira el vagyunk foglalva önmagunkkal, hogy te nem a téged megillető első helyen vagy az életünkben. Olyan földhöztapadt a gondolkodásunk, hogy nem tudunk szárnyalni és fölemelkedni hozzád, de te a szívünkbe láatsz, és látod ott legalább a szomjúságot, a szükségét, és te azért jöttél, Jézus Krisztus, hogy önmagaddal ajándékozz meg, hogy soha meg ne szomjúhozzunk, hanem tudjunk másokat is itatni békességgel, szeretettel, tisztasággal, örömmel. Ezt kérjük most tőled. Nem kezdjük sorolni a kéréseinket. Téged magadat kérünk, mert te magadat ígérted nekünk, és odaadtad olyan valóságosan, hogy a keresztre lehetett szögezni. Kérünk, hogy veled hadd legyen most találkozásunk, és itt a te színed előtt hadd derüljön ki, hogy kik vagyunk mi, és ki vagy te, hogy mi a terved velünk, és mit jelent számunkra igazán engedelmes életben járni. Így kérjük igédet, Szentlelkedet, nyitott, engedelmes szívet, hogy más emberekké lehessünk.

Ámen.

Igehirdetés

A szenvedésről szóló sorozatot kellene most folytatnunk. Ezekben a napokban azonban bibliaolvasó kalauzunk szerint ezt a fejezetet olvastuk, és ebből ez a mondat olyan élesen beleszólt az életembe, és rajta keresztül Jézus Krisztus olyan sok mindent a felszínre hozott, hogy amit megértettem, szeretném továbbadni. Ez a mondat így hangzik: „Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki ezt mondja néked: adj innom, te kérted volna őt, és ő adott volna néked élő vizet.”

Csak egészen röviden elevenítsük fel ezt a jelenetet, amelyiknek során ez elhangzott. Jézus a déli Júdea tartományból az északi Galileába vándorolt tanítványaival. Útközben egy forró napon megállt pihenni a közbülső Samáriában egy falu közelében. A tanítványok elmennek élelmet vásárolni, ő pedig leül a Jákób kútjának nevezett forrás mellé pihenni. Jön egy samáriai asszony vízért. Jézus tőle kér inni, mire ő csodálkozva ezt mondja: Hogyan kérhetsz te tőlem, amikor én samáriai asszony vagyok. Hiszen a zsidók nem érintkeztek a samáriaiakkal. S erre hangzik el Jézus válasza: „Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki ezt mondja néked: adj innom, te kértél volna tőle, és ő adott volna néked élő vizet.”

Azután szó szót követ, beszélgetnek, s eközben Jézus kijelenti neki a titkát. Elmondja, hogy ő a Messiás. Az asszony szíve kinyílik, az értelme egy pillanat alatt megvilágosodik, boldog örömmel fut a faluba, és hirdeti mindenkinek: Itt a Messiás, jöjjetek hallgatni, amíg lehet. Jönnek is, és addig kérlelik, amíg két napot velük tölt. Csodálatos evangélizáció hangzik ott, és sokan hitre jutnak eközben.

A történet elejéről kitűnik már, hogy ez az asszony nem valami tapasztalatlan gyerek volt, hanem inkább olyan ember, aki könnyen azt gondolja magáról, hogy ő már mindent tud. Sok mindenben átment. Öt férje volt, most egy hatodikkal él együtt, közben végzi a napi munkáját, a legnehezebbet is, amit akkor is már az asszonyokkal végeztek. Kiderül a történetből, hogy úgy nagyjából megbarátkozott azzal, hogy megveti a faluközösség a rendezetlen élete miatt. Tanult ő vallást is, pontosan tudja, hogy kinek hol kell imádkozni, ismeri a próféciát, hogy majd eljön a Messiás, az Istentől küldött Szabadító. Sok mindent, vagy talán mindent tud, és ezzel a magabiztossággal kezd beszélgetni Jézussal. Sőt talán még egy kis kacérság is bujkál a szavai között a beszélgetés elején, amikor az ismeretlen férfi szóba ereszkedik vele. Szóval nem gyereklány már, túl van már mindenben, csak éppen semmi sincs rendben az életében. Magányos, és ezt elég nehezen viseli. Nincs rendben a házaselete, nincs bizonyossága hitbeli kérdésekben, nem egy kiegyensúlyozott és boldog ember áll előttünk.

Mielőtt továbbmennénk, hadd kérdezze meg igéjén keresztül Isten, hogy vajon nem jellemző-e ránk ez a fajta magabiztosság. S mögötte a sok

rendezetlenség. Mert rutinos mozdulatokkal végezzük mi is a magunk munkáját; otthon, a magunk kis birodalmában mi ismerjük ki magunkat a legjobban. A munkahelyünkön is tudunk már mindenkiről majdnem mindent. Előre tudjuk, ki hogyan fog viselkedni, ki hogyan fog bosszankodni. Sokan a szakmájukra is büszkék: kevesen verhetik őket abban. És mégis hiányzik a szívből az öröm, egész életünkéből a rend, és az, amit így szoktunk nevezni: boldogság.

S talán még a gyülekezetben is így vagyunk. Lehet, hogy ide is valaki olyan otthonosan jön, hogy megvan már a helye, ahol ülni szokott, hogy csak ránéz a tábla aljára, és ki sem kell keresnie, tudja, mi van megírva ott a Bibliában, hogy könyv nélkül énekel, vagy annyira otthonosan van itt, hogy már nem is énekel. Szórakozottan nézelődik, miközben Istent magasztaló szép imádságot mondhatnánk együtt. Talán bejöttél, s látva, hogy meg van terítve az úrasztala, arra gondoltál az igeolvasás közben, hogy egy félórát rászánj-e még, hogy itt maradj úrvacsorázni. Ettől függ az, hogy úrvacsorázol-e vagy nem. Nem azért maradnál itt, mert változni akarsz, mert tegnap este könnyesen vallottál meg néhány bűnt Istennek, és azokkal radikálisan szakítani akarsz.

Talán nem is szoktál néven nevezni bűnöket. Még az hiányozna csak, hogy valaki bűnnek nevezze egyik-másik tulajdonságodat vagy szokásodat! Nem változni akarsz, szakítani a rosszal, és megnyitni magadat fenntartás nélkül Jézus előtt, csak bizonyos szokásoknak eleget tenni.

És közben talán rendezetlen otthon a házasság, alig elviselhető zsarnok vagy a többiek felett, pedig meg vagy győződve, hogy jót akarsz nekik. Nehezen viseled a magányodat, és egyedüllétben vagy a családon belül. Tulajdonképpen haragszol a többiekre, pedig gyakran emlegeted, hogy milyen sok jót teszel értük, és ezért várhatnál valamit, neked ezért igazán járna valami. S mivel ők sose adják meg azt, amiről úgy gondolod, hogy járna, ezért mindig van okod a panaszra, és mindig lesz keserűség a szívedben. A szíved mélyén te sem szereted őket igazán, inkább csak irigykedsz rájuk. És tele vagy mindenféle feszültséggel, amit lehet jólneveltséggel, önfegyelemmel ideig-óráig leplezni, de hol itt, hol ott robban az életed, és megkeseríted ezzel a környezeted életét. Elégedettséget erőltetsz magadra, és a szíved nincs tele hálaadással és örömmel. És szenvednek miattad a körülötted élők, mert pillanatnyi hangulatodtól függ, hogy most lehet-e béke és jókedv otthon, vagy ahol vagy. Közben elég sokat tartasz magadról. Tudsz te már mindent, túl vagy már mindenben, vagy legalábbis sokkal többet tudsz, mint mások körülötted.

Az ilyen embernek mondja Jézus: „Ha ismernéd az Isten ajándékát...” Akkor egészen másként gondolkoznál magadról, akkor egészen másutt lenne már a lelki fejlődésed, akkor egészen más szemmel néznél a többiek-

HA ISMERNÉD AZ ISTEN AJÁNDÉKÁT...

re, akkor sok mindent nem csinálnál, és sok mindent naponta gyakorolnál. Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki beszél hozzád, akkor neki adnád át az életed trónját. Nem úgy, mint ahogy próbálsz, hogy társuralkodóként megtúród Jézust is magad mellett, hanem úgy, hogy leszállnál végre egészen, és engednéd, hogy ő legyen az Úr mindenben, és te boldogan engedelmeskednél neki.

Dehogyan vagyunk mi túl mindenben, testvérek! Talán még az igazi megtérésed is hátra van, és az igazán megszentelt, Jézusnak ajándékozott életeden pedig a legtöbben még innen vagyunk. „Ha ismernéd az Isten ajándékát...”

Az Isten ajándéka maga Jézus, ez kitűnik ebből a fejezetből. Mint ahogy az élő víz is ő maga, önmagát kínálja itt föl. Azt a szabadítást, amit ő hozott a samáriai asszonynak is és mindnyájunknak. Ami az egész életünket szabadítja ki abból a gubancból, amibe belegabalyodtunk a bűneink miatt. És miután az egészet szabaddá és tisztává teszi, sorra rendbe jönnek azok is, amik miatt szenvedünk. Ha ismernéd... ha ismernéd igazán Jézust, és hogy mit ajándékozott benne nekünk Isten, akkor sok minden mást is észrevennénk és megismernénk.

Ha ismernéd, hogy hányszor alszik el a párod keserű szívvel miattad. Ha ismernéd, hogyan sóvárog a gyermeked arra, hogy egyszer emberi hangon elbeszélj vele, egy fél óráig csak vele, arról, amit ő most fontosnak tart, s nemcsak mindig szülői parancsok és szidalmak röpökdenek felé. Ha ismernéd, hogy milyen gazdagság van elrejtve a csendben, sokkal kevesebbet bömböltetnéd otthon a hangforrásokat, és sokkal szenvedélyesebben keresnéd a csend Urát, aki örök Igét mond a csendben, és aki csak a csendben hallható. Ha ismernéd, hogy az erényeiddel mennyi keserűséget okozol szeretteidnek. Azzal, hogy te olyan pontos, gondolkodó, áldozatkész vagy, hogy ezt már alig lehet elviselni. Különösen, mert hajtogatod is örökké. Ha ismernéd, hogy a szíved mélyén mennyi büszkeség húzódik meg, hogy a fegyelmezettséged mennyi kegyetlenséget takar! Ha ismernéd, hogy mi lakik valóban a szívedben, hogy megölnöd otthon az örömet a pusztá jelenléteddel, mert az van benned, ami van; hogy az ú.n. bizonyágtételeid csak botránkoztat másokat, mert mindig magadat tolod előre, mindig magad akarsz valaki lenni, és ráadásul ezt nem is veszed észre.

És hogy ki az Isten ajándéka, és hogy ki lehetnél te, ha előtte nyitnád meg magad — erről talán még fogalmad sincs. Mert ha ismernéd az Isten ajándékát, akkor neked ez az ajándék, a Krisztussal való közösség lenne a legfontosabb. S te reggel a Bibliád után nyúlnál először, és nem a rádió gombjához, vagy a cigarettáért, vagy a feketéhez. Ha ismernéd az Isten ajándékát, akkor az lenne a nap csúcsa, amikor ő szól hozzád. Hát ebből

élsz! Ha ebből élnél, az ő igéjéből. Ha ismernéd az Isten ajándékát, öröm lenne az imádság, és nem halogatott kötelesség; amibe belefeledkeznél, így pedig megfeledkezel róla.

Ha ismernéd az Isten ajándékát, akkor az istentisztelet nem társadalmi esemény vagy kulturális teljesítmény lenne, akkor úgy jönnél ide mindent félretéve, hogy készülsz rá, hogy tele van a szíved imádsággal, hogy vágyakozol az után, hogy mit mond neked Isten, túllátva fogvatkozásokon, hibákon, embereken, külsőségeken, mindenben. És akkor egy vágyad lenne csak: tegyen Isten veled, amit akar, és hogy te kész vagy tenni, amit általad akar elvégezni. Akkor itt az istentisztelet előtt csönd lenne, ha ismernéd Isten ajándékát, és ha tudnánk, hogy ki az, aki beszél hozzánk, és hogy ő önmagát kínálja nekünk, Jézus Krisztus. És akkor minden istentiszteletről másként mennénk haza, mint ahogy idejöttünk. Akkor szakadatlanul formálhatna, alakíthatna, amíg kiábrázolódik rajtunk ő. Akkor mindig újra teletöltene önmagával, és az a víz, amit ő ad nekünk, örök életre buzó víz forrásává lenne bennünk.

Ha ismernéd Isten ajándékát, akkor ezt az ajándékot adnád otthon a szeretteidnek, és nem önmagadat. Akkor szakadatlanul kicsordulna Krisztus a szemünkön, a szánkön, a kezünkön, a gondolatainkon. Akkor nem akadályoznánk szeretteinket abban, hogy egészen odaszánják magukat Jézusnak. Akkor nem tartanánk egészségtelen túlzásnak azt, hogy valaki engedelmessé akar az ő igéjének, akkor nem szórakozás lenne a vallásosságunk, hanem Krisztus követése, keresztyénség. Ha ismernéd az Isten ajándékát, rájönnél, hogy milyen sekélyes, felszínes az az egész vallásosdi, amit játszol. Hogy ezért nincs erőd, ezért nincs rend az életedben, mint ennek az asszonynak az életében. Hiába tudta fölmondani a Kátét Jézusnak, nincs öröm a szívében, nincs békesség, és ezért nem boldog.

Ha ismernéd Isten ajándékát, akkor minden egyebet félretennél, veszni hagynál, ami ettől az ajándéktól visszatart. Dédelgetett terveidet, kedvenc időtöltésedet, legföltettebb bűneidet, mindent, hogy ez az ajándék egyre teljesebben a tied lehessen.

Ha ismernéd az Isten ajándékát, őszinte töredelemmel jönnél ide az úrasztalához, és azzal az őszinte örömmel mennél el, amit csak azok élnek át, akik bizonyosak bűneik bocsánatában. Csakhogy akkor tudnád azt, hogy te mindenestül gonosz vagy, Isten pedig mindenestül igaz és jó. Ha ismernéd az Isten ajándékát, akkor nem tétováznál, hanem már fiatalon egészen összekötnéd az életedet vele, és még öregen is elkezdenéd végre a Krisztus-követést, hogy életed legyen és bővüljön.

Ha ismernéd az Isten ajándékát, akkor nem jutna az otthonotokba semmi, sem pénz, sem tárgy tisztátalan úton. És akkor tudnád, hogy milyen gazdag az, aki nem hallgat meg és nem néz végig, nem olvas el min-

dent, amit a világ kínál — és mindent befogad, amit Jézus kínál. Ha ismeréd az Isten ajándékát, akkor ezt az ajándékot tudnád vinni másoknak, és akkor nem tennéd tönkre magad olyan kincsek gyűjtése közben, amikről egy napon kiderül, hogy semmit sem érnek, és azon a napon csak az Isten ajándéka ér majd valamit. De teleraktad a szíved idegen kincsekkel, nem maradt hely az Isten ajándékának, Jézusnak.

Mert aki ismeri az Isten ajándékát, az azért nagyon gazdag, mert tudja, hiszi, tapasztalja, hogy „aki az Ő egyszülött Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna vele együtt mindent minekünk.” Ez a gazdagság az Isten ajándéka: Jézus, és vele együtt mindaz, amire szükségünk van.

Ezt mondja Jézus ennek az asszonynak: „Ha ismernéd, akkor te kérted volna őt, és ő adott volna neked élő vizet.” Akkor őt kérnénk, és nem máshonnan akarnánk beszerezni, amiről úgy gondoljuk, hogy attól függ a boldogságunk. Akkor kérnénk gyermeki hittel naponta újat, és akkor azt kérnénk tőle, amit ő kínál, és amitől függ valóban az életünk, örök életünk boldogsága is. Milyen szomorú, hogy ezt feltételes múltban kellett mondania Jézusnak: „Te kérted volna őt, és ő adott volna neked.”

„Ha ismernéd azt, aki ezt mondja neked: adj innom.” Nem ismerjük őt. Azt, aki beszél velünk, akinek adatott minden hatalom mennyen és földön, aki öröktől fogva ismer minket, aki úgy szeretett, hogy az életét adta értünk. Aki megvett minket, és ezért a gazdánk, aki visszajön ítélni, és így a bíránk, aki lehajol ide hozzánk, hogy fölemeljen és Isten gyermekévé tegyen. Aki szegénnyé lett értünk, hogy mi gazdagok legyünk általa. Aki azon a kereszten halt meg, amit nekünk állítottak — hogy nekünk életünk legyen és bővüljünk. Ha ismernéd azt, aki azt mondja neked: adj innom: Ő az átszögeezett kezén kínálja mindazt, ami nélkül szűkölködünk, ami azt a szegénységet, ami ordít ennek az asszonynak a szavából, egyszeriben megszünteti, és nekünk csak annyit kell tenni, hogy köszönettel elfogadjuk.

Aki nem mer hinni, csak problémázik a hittel, az ennél a lépésnél áll meg mindig. Nem hiszi el, hogy valóban csak ennyit kell tennünk, hogy köszönettel elfogadjuk. Ő szerezte vissza ezt a kincset, ő maga ez az ajándék, önmagát kínálja. Az én lehetőségem, hogy megköszönöm és élek vele.

Olyan valóságosan kínálja magát Jézus, mint ahogy itt van az asztalon az ő megtöretett testét és kiontott vérének jelképező kenyér és bor. Ő maga mondja: „Az az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” (János 17,3.) És Őt meg lehet ismerni. Ilyen magunkfajta embereknek is. Péter is ilyen volt, és egy nehéz helyzetben, amikor sokan elhagyták Jézust a kemény beszéde miatt, ő ezt mondta: Uram, mi nem megyünk sehova. „Örök életnek beszéde van ná-

lad, és mi elhittük és megismertük, hogy Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.” (János 6,68-69.)

Pál is ilyen magunkfajta ember volt, s élete végén az utolsó levelében ezt írja Timóteusnak: „Tudom, kinek hittem, és bizonyos vagyok benne, hogy Ő az én nála letett kincsemet meg tudja őrizni ama napra.” (2Tim 1,12.) Valaki, akinek be van biztosítva az élete, aki visszatekint sok-sok harcra, azt mondja: Tudom, kinek hittem, és az én kincsem, amit tőle kaptam, ott van, és ő megőrzi ama napra. Ama napra, amikor minden kincs értéktelen kacattá válik. Csak Krisztus marad érték. Csak aki őbenne van, és akiben Ő él, az él tovább.

Márpedig Pál apostol olyan ember volt, akinek sok mindenről le kellett mondania, amitől mások a boldogságukat remélik. Mindjárt az elején kettébe tört a karrierje, mielőtt igazán ívelt volna fölfelé. Nem kapott elismerést, nem volt családja, felesége, gyermekei, nem szerzett vagyont, de övé volt a kincs: Isten ajándékát, Jézus Krisztust befogadta az életébe, és Jézust vitte sokaknak másoknak is, és ezért volt boldog börtönben, betegségben, elhagyatva, minden helyzetben. És ama napon, amikor majd megállunk Krisztus előtt, egy nagy sereg fog hivatkozni Pálra, akik azt mondják, hogy rajta keresztül kapták meg az élő hitet. Ő beszélt nekik először Jézusról, és ez az igazi gazdagság.

A beszélgetés végére a samáriai asszony is megismerte az Isten ajándékát, megtudta, hogy ki az, aki beszél vele, és megnyitotta az életét előtte. Közülünk is bárki követheti a példáját. Jézus olyan egyszerűen kínálja fel ezt az újat, ahogy két fejezettel később olvassuk a János evangéliumában: „Az ünnep utolsó napján felállt Jézus és így kiáltott mondván: Ha valaki szomjúhozik, jöjjön énhozzám és igyék!”

Hogyan lehet a miénk Isten ajándéka? Úgy, hogy elfogadjuk. Úgy, hogy nem véded magad ellene, úgy, hogy félreteszed a magad gondolatait, előítéleteit, vallásosságát, tapasztalatait, és mint a kis gyermek, úgy állsz meg előtte, és úgy mondd el a magad imádságaként ezt az egyszerű kérést:

„Ne hagyj minket, Úr Isten, szomjúhoznunk,
Az élő víz adassék most minékünk,
Mely víz után soha nem szomjúzunk,
Mert tebenned örökké vígadunk.”

Feleljünk az ígére ezzel az énekkel, a 379. ének 3. verse ez.

Imádkozzunk!

Jézus Krisztus, dicsőítünk, mert az isteni életnek olyan gazdag forrása fakadt föl benned ezen a földön, ami mindnyájunknak minden szükségét ki tudja elégíteni. Bocsásd meg bűnünket, nehézkességünket, hitetlenségünket, hogy mindenfelé szaladgálunk kielégülni, mindenhol próbáljuk a szükségünket pótolni, ahelyett, hogy egyedül tőled várnánk mindent.

Köszönjük, Urunk, hogy még jöhetünk. Köszönjük, hogy még meg lehet tudni, ki az Isten ajándéka, és ki az, aki szól hozzánk most is, és kérhetünk tőled élő vizet. Kérhetjük tőled a bűneink bocsánatát, az erőtlenségeink helyébe erőt, a kétségeink helyébe bizonyosságot, a magunk örökösen vibráló nyugtalansága és aggodalmaskodása helyébe békességet, önmagunk helyébe téged. Köszönjük, hogy ilyen egyszerű: kérhetjük, és Te adod. Adsz a szomszédhozónak élő vizet ingyen. Te fizetted meg az árát, dicsőítünk ezért. Kérünk, Urunk, segíts, hogy bízzunk benned, és bátoríts most, hogy kipróbáljuk, milyen az, ha kérünk, milyen az, ha elfogadjuk, amit Te adsz. Jószerével nem is ismerjük ajándékaidat, hozzászoktunk a világ kacatjához. Köszönjük, hogy Te tökéleteset készítettél, és adod ingyen. Hadd mehessünk el ezzel az ajándékkal!

Szeretnénk eléd hozni azokat a lehetőségeket, amiket megnyitottál előttünk. Könyörgünk igédért, hangozzék az szerte a világon erővel és hatalommal. Könyörgünk, formáld a családjunkat is gyülekezetté, hogy otthon is hangozzék az ige erővel és hatalommal, s mi legyünk, akik engedelmessékedünk akaratosnak. Kérünk, legyen áldásod a jövő vasárnapi családi együttlétünkön. Kérünk, áldásod kísérje a telefon-lelkigondozói szolgálatot. Olyan sokan vannak, akik nélküled szomszéd halnak, tereád van szükségük. Érd utol őket ezúton is. Könyörgünk azért a három családért, amelyik ezen a héten állt meg ravatal mellett. Vigasztalást is egyedül Te tudsz adni mindnyájunknak Szentlelkeddel. Könyörgünk azért az öt fiúért, akik a héten vonultak be gyülekezetünkbe katonának. Hadd legyen tele a szívük teveled. A Te tisztaságod, békességed, szereteted áradjon belőlük ott is.

És eléd hozzuk személyes gondjainkat is. Roskadozunk alattuk, Urunk, mert egyedül akarjuk hordozni. Köszönjük, hogy minden gondunkat tereád vethetjük, mert neked gondod van reánk. Bocsásd meg, hogy úgy élünk, mintha ezt még sohse hallottuk volna. Nem merjük komolyan venni ígéreteidet, nem hisszük, hogy igazat mondasz. Bocsásd meg ezt az istentelenséget az életünkben. Kérünk, mutass rá most mindarra, ami elválaszt tőled. Szeretnénk, mint a kis gyermekek, úgy jönni asztalodhoz is. Isten ajándéka kell nekünk csak. Csak Te kellesz, én Uram, benned mindent megleslek.

Ámen.